

Chimaera
Een dodelijk dilemma

Jos Kremers

Colofon

Titel: Chimaera, een dodelijk dilemma

Jos Kremers © 2024

Verschenen: Mei 2024

Coverontwerp en uitvoering: Gina Heynze

Redactie: Confrontaal – Marjolein Stam

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2024.04-08

ISBN/EAN: 978-94-6266-709-9

NUR: 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Op school gaat het niet zo goed.

Rekenen is nog wel aardig, maar de alfavakken zijn een drama.

In Nederlands is Sander slecht, Engels met een voldoende op de ondergrens en geschiedenis en maatschappijleer beiden een dikke onvoldoende. Het boeit hem gewoon niet.

In de aula zit hij vaak alleen. Hij heeft niet echt goede vrienden. Er zijn wel genoeg klasgenoten waar hij regelmatig dingen mee doet buiten school om, maar om die vrienden te noemen gaat veel te ver.

Vrienden, zo denkt hij, zijn mensen die je je diepste gevoelens toevertrouwt, met wie je je toekomstplannen en je mislukkingen deelt en die ondanks alles toch van je blijven houden. Gewoon, om wie je bent. Die heeft hij niet.

Sander de Vries is veertien. Op het eerste gezicht een normale tiener en voor de meeste mensen ook normaal in de rest van hun belevingswereld. Sander heeft echter zelf wel een probleem. Soms ziet hij dingen die andere mensen niet zien. Dingen die verder gaan dan een gevoel. Dingen die niet zichtbaar zijn, maar die zich manifesteren.

In zijn hoofd is het echter volkomen helder. De beelden zijn zo scherp dat elk detail zichtbaar is. En het doet pijn. Zijn hoofd voelt dan aan alsof het uit elkaar spat. Het bonkt, het brandt en het schuurt. Zijn ogen doen pijn, hij moet ze dichtknijpen om niet om te vallen. Duizeligheid is ook een symptoom.

Als het wat langer aanhoudt, wordt hij er ook duizelig van.

Gelukkig gebeurde het niet zo heel vaak. Voor zover hij kon

nagaan is het in zijn hele leven maar drie of vier keer gebeurd. Hij weet niet waarom, maar het overvalt hem. Geen waarschuwing vooraf, geen apart gevoel in zijn buik en ook niet in zijn hoofd. Hij kijkt iemand aan, een bekende, een vreemde, het maakt niet uit, en dan plotseling komt het. De beelden. Het gevoel dat hij moet overgeven, de pijn in zijn hoofd.

Vandaag weer. Hij kijkt naar Ruben Vrijman, een jongen bij hem op school. Niet in zijn eigen klas, maar een jaar hoger.

Ruben is een beetje vreemd. Ook altijd alleen, net als Sander, maar met een waas van iets slechts om hem heen. Er is eigenlijk geen aanleiding om hem aan te kijken, hij heeft niets met die jongen en kent hem enkel via andere leerlingen. Maar Sander kijkt hem aan, echt kijken is het, niet alleen maar zien, maar meer waarnemen en voelen.

Hij kan het niet vermijden. De beelden komen zo plotseling en zijn zo indringend dat hij zijn ogen even moet dicht moet doen. De beelden gaan door, ook met zijn ogen dicht. Hij moet ze zien, hij kan zich er niet aan onttrekken. De beelden focussen op het centrum en worden waziger naar de buitenranden toe. Helemaal aan de buitenkant is dan alleen nog maar een vage kleur en vorm te zien.

Het is zonnig en behoorlijk warm. Sander ziet Ruben lopen door een hem onbekende straat. Lopen is het trouwens niet, hij slentert.

Met zijn handen in de zakken van het vest kijkt Ruben enigszins spiedend om zich heen. Waarom lijkt dit een spiedende blik denkt Sander? In de verte komt iemand hem tegemoet. Sander kan niet zien of het een jongen of een meisje is. Of misschien wel een man of een vrouw. Langzaam nadert die persoon Ruben. Die persoon doet eigenlijk helemaal niets, behalve lopen dan. Geen vreemde bewegingen, geen gesprek, geen oogcontact, helemaal niets

van dat al. Dan plotseling, de ogen van Sander registreren dat haarscherp, haalt Ruben vanuit de zak in de hoody een mes tevoorschijn. Een lang dun mes. Sander vraagt zich zelfs af hoe zo'n lang mes wel in de zakken van een hoody past.

Ruben beweegt zich omzichtig in de richting van de ander, pakt het mes in zijn vuist zo stevig vast dat de knokkels wit worden en brengt de arm naar achteren, in een aanvalshouding.

Dan is het plotseling afgelopen. De beelden zijn ineens weg, zijn buik en hoofd voelen weer normaal, de misselijkheid is verdwenen en zijn ogen staan weer helder.

Hij kijkt nu naar Ruben met normale blik en ziet niets bijzonders. Ruben kijkt nietszeggend voor zich uit, geen rare of nare uitdrukking in zijn ogen, geen blik waarbij je denkt dat Ruben in zijn hoofd hetzelfde beleeft, dat zou zichtbaar zijn. Nee, de normale blik van een schooljongen, niets om je zorgen over te maken. Hoe moet Sander hiermee omgaan? Moet hij zijn ervaringen met iemand delen? En met wie dan? En hoe moet hij dit vertellen?

Het klinkt allemaal ongeloofwaardig als hij het voor de spiegel aan zichzelf vertelt. De vertwijfeling in zijn stem is duidelijk. Nee, hij vertelt het aan niemand. Een veertienjarige jongen kan nou eenmaal niet zulke verhalen hebben, dat is abnormaal.

Maar zijn gave, nee, zijn vervloeking is dat ook.

Sander schudt zijn hoofd. Het is beter alle verhalen voor zichzelf te houden. Wat als ze hem niet serieus zouden nemen? Hij zou nog gevaar kunnen lopen! En gepest worden op school is echt niet leuk, hij ziet daar genoeg voorbeelden van.

*

Twaalf maanden later.

Sander fietst naar school. Het is mooi weer. Ruim twintig graden, een lekker zonnetje, weinig wind. Het voelt alsof de zomer nu echt aan de poort rammelt.

In de verte ziet hij de school. Er heerst schijnbaar veel rumoer. Er staan ook twee politieauto's voor de poort, en wel tien agenten op verschillende punten op het plein bij alle deuren.

Wat is er in hemelsnaam gebeurd? Snel fietst hij verder, maar op weg naar de fietsenstalling wordt hij tegengehouden door een agent.

'Je mag hier niet komen. Je kunt je fiets langs de straat zetten en zorg ervoor dat hij goed op slot staat.'

'Wat is er gebeurd? Waarom mag ik niet naar de fietsenstalling?'

'Dat hoor je straks in de klas wel. Ga nu maar gauw en waarschuw ook anderen dat ze hier niet mogen komen.'

'Dames en heren, als jullie willen gaan zitten en even je mond kunnen houden, zal ik uitleggen wat er aan de hand is.' Mijnheer Wolfsen klinkt gedecideerd. Hij heeft een natuurlijk overwicht over zijn leerlingen, maar in dit geval is dat niet zo belangrijk, iedereen is veel te nieuwsgierig.

'Vanmorgen is er iets ernstigs gebeurd. Op weg naar school heeft een leerling van klas 3a iemand aangevallen en met een mes gestoken. Waarom hij dit deed, is niemand duidelijk, de politie is dat aan het uitzoeken. Daarom zijn ze ook op school. Hij heeft na zijn daad zijn fiets in de fietsenstalling gezet, ze doen daar onderzoek en daarom mogen jullie daar nu niet komen, ze doen daar onderzoek. We weten niet wie hij heeft aangevallen en hoe die persoon er aan toe is. Daar zeggen ze nu nog niets over. De leerling is aangehouden en naar het politiebureau overgebracht.

Ze houden ons op de hoogte als zich nieuwe ontwikkeling voordoen die voor de school van belang zijn.’

Mijnheer Wolfsen kijkt de klas rond. Blijkbaar heeft niemand iets te vragen of zijn ze zo overdonderd dat ze sprakeloos zijn. Zelfs met elkaar kibbelen doen ze niet en dat is iets heel bijzonders.

De beelden doemen weer in zijn hoofd op. Nu zijn het herinneringen en is het geen nieuw visioen. Weer herinnert hij zich het visioen van een jaar geleden. Hoe hij in aula zat en naar Ruben keek, gekleed in zijn donkere hoody, wachtend op die iemand die naar hem toeliep en dan de dreiging met het mes.

Hij krijgt er koude rillingen van. Sander heeft niet gezien wie die andere persoon was, hij weet niet of het een man of een vrouw is of een van de schoolkinderen. Gaat Ruben elke dag samen met iemand anders naar school of is hij alleen? Hij moet dat straks maar eens vragen aan iemand uit zijn klas.

Zijn visioen krijgt nu wel een heel andere lading, daar is hij zich terdege van bewust. Maar verandert er nou iets voor hem? Moet hij nu tegen de politie gaan zeggen wat hij vorig jaar heeft gezien? Zullen ze hem dan geloven of denken ze dat hij een sensatiezoeker is?

Misschien is het beter om niets te zeggen. Wat hij te gezien heeft zijn toch geen feiten. Hij heeft een visioen gehad en dat is nu uitgekomen.

De politie deelt een week later wat onderzoeksresultaten met de school. Het resultaat van die aanval is hebben ze al op het nieuws gehoord.

Ruben Vrijman heeft een jonge vrouw aangevallen. Zomaar, zonder enige aanleiding. Voor zover men vast kan stellen, heeft

hij furieus op de vrouw ingestoken. In totaal zijn twaalf steekwonden geteld en enkele daarvan waren op zichzelf al fataal. ‘Toen de vrouw viel moet ze al dood zijn geweest’ zei mijnheer Wolfsen.

Totaal van slag zoeken alle kinderen elkaar op, op het schoolplein. De een heeft nog sterkere verhalen dan de ander, en iedereen weet iets anders te vertellen. Sander heeft al snel door dat het allemaal giswerk is en doet niet mee aan die discussies. Hij heeft het veel te druk in zijn hoofd. Het laat hem niet los. Hoe kan het dat hij die aanslag al een jaar geleden heeft gezien? Hoe kan hij dingen zien die nog niet gebeurd zijn?

2

Vijf jaar later

Sander is ongelukkig. Soms, als hij weer een visioen heeft gehad, bekruipt hem het onbehaaglijke gevoel dat hij iets moet doen, maar hij weet niet wat. Na die situatie met Ruben is het nog drie keer voorgekomen dat hij een visioen had, altijd met een gewelddadige afloop. Steeds gevolgd door exact dezelfde gebeurtenis die hij had gezien.

Een keer gebeurde het al binnen twee weken, maar bij de andere keren duurde het langer dan een half jaar. Hij heeft zelfs het gevoel dat een ervaring uit zijn vroege jeugd, hij denkt dat hij toen ongeveer drie jaar oud was, pas op zijn achttiende uitkwam.

Dat was nog een zeer heftige beleving ook. In de krant las hij het bericht dat een jonge vrouw door haar vriend op een drukke weg opzettelijk voor een snel rijdende auto was geduwd. De vrouw was onmiddellijk overleden, maar de bestuurder van de auto waar ze voor was geduwd verloor toen de macht over het stuur, kwam op de verkeerde weghelft en botste met nog steeds hoge snelheid op een tegenligger. Bij dat ongeluk kwamen nog eens drie mensen om.

Hij zag op heel jonge leeftijd dit voorval. Het heeft hem nooit helemaal losgelaten. Af en toe komen de beelden van zijn visioenen terug in zijn dromen. Soms ook als hij rustig aan tafel zit te werken of als hij een boek aan het lezen is. Wel steeds op rustige momenten, als hij ontspannen is en zich nergens zorgen over maakt.

Hij kent de jongen die de vrouw voor de auto had geduwd niet, maar toen hij een foto van hem in de krant zag staan kreeg hij meteen weer dat nare gevoel in zijn buik.

Nu komt er geen visioen, de gebeurtenis heeft tenslotte al lang geleden plaatsgevonden, maar herkenning is er wel.

Sander denkt dat hij iets moet doen. De gebeurtenissen zijn te heftig om te negeren.

Maar wat kan hij doen? Als hij naar de politie gaat, zal niemand hem geloven. Trouwens, wat kunnen ze doen als ze hem wel zouden geloven? Als hij naar een priester gaat zal hem worden gezegd dat het vanzelf overgaat als hij maar genoeg bidt. Als hij naar een psychiater gaat, wordt hem uitgelegd dat dit bij de meeste mensen wel eens voorkomt en dat het niets bijzonders betekent.

Of niet?

In gedachten loopt hij weer alle mogelijkheden nog eens na. Hij besluit dat er toch iemand moet zijn aan wie hij zijn verhaal kan vertellen. De politie valt natuurlijk af. Als die al luisteren en hem geloven kunnen hem het leven zuur te maken met hun uitleg van de situatie. Dan sturen ze hem naar allerlei 'geleerden' die zich uit zullen spreken over zijn gave. Die hem verwarren met allerlei officiële perikelen en in zinloze gesprekken. Nee, daar heeft hij geen zin in. En hij wil iemand spreken die gebonden is aan een geheimhoudingsplicht. Dan blijft een priester of een arts over.

Nou, veel keus is er dus niet. Een priester kan hem niet helpen dus moet het een psychiater worden. Geen psycholoog, een psychiater is altijd een arts, een psycholoog niet.

Maar wat wil hij dan bereiken? Hij heeft, voor zover hij dat zelf kan beoordelen, geen problemen met zijn hoofd. Hij vindt zichzelf gezond van lichaam en geest en een arts zal dat alleen maar kunnen beamen. Waar moet hij dan naartoe met zijn vragen? Een medium misschien? Daar heeft Sander weinig vertrouwen in. Hij realiseert zich wel dat je iemand eerst moet leren kennen voordat je een dergelijke ervaringen deelt.

Eerder verschenen van deze auteur:

- Leven met de dood voor ogen, 2013, Autobiografie (Brave New Books)
- De Qumran Controverse, 2017, thriller (Mijn Bestseller)
- Spookjesverhalen, 2020, kinderboek (Mijn Bestseller)
- PIJN, 2023, biografie (NAU Uitgeverij)